

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/162/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817203701
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7817203701.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu U. L., W., zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanej PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 1.772,15 € istiny s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 8Csp/78/2017-70 z 28.9.2017 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.772,15 € spolu s 5 % s úrokmi z omeškania ročne od 15.6.2017 do zaplatenia (I.) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia dlžnej sumy 1.772,15 € s príslušenstvom na skutkovom základe, že so žalovanou ako s veriteľom uzavreli dňa 1.3.2012 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500009743 (ďalej tiež „úverová zmluva“), na základe ktorej mu mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 €, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 48 splátkach po 77,05 € mesačne, s výškou úrokovej sadzby 70,01 % ročne, RPMN - 66,80 %, pričom celková čiastka splatná žalobcom ako dlžníkom mala byť 3.698,40 €, avšak v skutočnosti žalovaná poskytla žalobcovi úver v sume 1.132,51 €, po odpočítaní odplaty v sume 367,49 € za službu možnosti odkladu splatnosti splátok od dohodnutej úverovej sumy 1.500,- €. Postupnými splátkami žalobca na svoj záväzok vrátiť takto poskytnuté peniaze s dohodnutými úrokmi zaplatil žalovanej spolu sumu 3.698,40 €, z ktorých sa žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.772,15 € na podklade argumentácie, že v úverovej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, o rozdelení splátok na istinu, úrok a iné poplatky, nie je v nej vyjadrený správny údaj o výške RPMN a o dobe trvania úveru, a navyše v nej dohodnutá výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, preto je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca taktiež poukázal aj na dohodu o poskytnutí služby uzavretú so žalovanou spolu so zmluvou o úvere dňa 1.3.2012, za ktorú žalovaná požadovala odplatu vo výške 367,49 €, a to za poskytnutie odkladu troch akýchkoľvek splátok, splatnú dňom uzavretia tejto dohody, pričom veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní pohľadávok. Dohoda o poskytnutí služby je závislá na dohode o úvere a je v absolútnom rozpore s dobrými mravmi, so zákonom o spotrebiteľských úveroch a s Občianskym zákonníkom. Táto dohoda, predmetom ktorej je fiktívne plnenie veriteľa, za ktoré musel žalobca zaplatiť vysokú odplatu, nie je plnením, ktoré slúži záujmom spotrebiteľa, ale naopak slúži záujmom veriteľa, pričom obdobné poplatky, ktoré súvisia so zmluvou sú považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa ustanovení § 261 ods. 6 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 39, § 41, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 veta prvá, § 53 ods. 2, 3, 5 a 6 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1 a 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy dospel k záveru, že medzi stranami došlo k uzavretiu úverovej zmluvy, predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu. Zmluva o úvere obsahuje údaj o výške RPMN, ktorá bola určená nesprávnym spôsobom v neprospech spotrebiteľa, chýba v nej údaj o termíne konečnej splatnosti a údaj o členení splátky na istinu, úroky a iné poplatky, vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., úrokovú sadzbu vo výške 70,01 % ročne súd posúdil ako neplatne dojednanú, keďže niekoľkokrát prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (úvery pre domácnosti, spotrebiteľské a ostatné úvery, splatnosť od jedného do 5 rokov) v rozhodnom období 03/2012 (11,76 %). Z dôvodu absencie podstatných náležitostí úverovej zmluvy, súd poskytnutý úver posúdil v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. ako bezúročný a bez poplatkov. Dohodu o poskytnutí služby odkladu akýchkoľvek troch splátok posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto ju považoval za neplatnú. Po zistení, že z poskytnutej sumy úveru 1.500 € (nakoľko žalovaná žalobcovi vrazila poplatok v sume 367,49 € za službu možnosti odkladu splatnosti splátok) skutočná výška úveru predstavovala sumu 1.132,51 € a žalobca preukázateľne zaplatil žalovanej sumu 3.698,40 €, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú v zmysle ust. § 451 ods. 1, 2 a § 457 Občianskeho zákonníka zaplatiť žalobcovi sumu 1.772,15 € požadovanú žalobcom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi tiež úroky z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 30.1.2017 do zaplataenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti rozsudku, čo do vyhovujúceho výroku (I.) a výroku o trovách konania (II.) podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, a to z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil, žalobu zamietol a priznal jej právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Žalovaná v odvolaní namietala, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na nesprávnom právnom posúdení a nesprávne zistenom skutkovom stave. Súd nesprávne ustálil, čo tvorí zmluvu o revolvingovom úvere, nakoľko právny poriadok predpokladá, že časť zmluvy môže byť určená napríklad odkazom na obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzatvárajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. V súvislosti so záverom o neuvedení konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy, poukázala na znenie odseku 13 zmluvy o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy. Uviedla, že z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený, pričom deň poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu uvádzaného poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove 13Co/111/2014-166. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nepovažovala za vecne správny a dôvodný, poukazujúc na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 týkajúce sa výkladu Smernice (ES) č. 2008/48/ES a mala za to, že záver o nedostatku náležitosti týkajúcej sa členenia splátky na časť istina, úroky a iné poplatky, odporuje ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. Za nesprávny žalovaná považovala aj spôsob posúdenia výšky úrokov a záver o neplatnosti ich dojednaní. Uviedla, že zmluva o revolvingovom úvere medzi stranami sporu sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, sa riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Základná úprava regulácie výšky úrokov pre úverovú zmluvu v čase uzavretia zmluvy bola uvedená v ust. § 502 ObchZ, podľa ktorého ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že záver súdu zneplatňujúci dojednanie o úroku a o vzniku bezdôvodného obohatenia je nedôvodný a v rozpore so zákonom.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej citoval právny názor z rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/727/2015, Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/764/2014, 6Co/699/2014 a 2Co/56/2014, Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/434/2014 a 24Co/666/2015, Krajského súdu v

Žilina č.k. 11Co/127/2015 a z nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 342/09. Uviedol, že ťažisko argumentácie žalovanej vo vzťahu k absencii podstatných náležitostí spornej zmluvy odkazuje na zmluvné dojednania k zmluve, ktoré podľa žalovanej sú súčasťou zmluvy, pričom ustálená judikatúra slovenských súdov zastáva jednoznačné stanovisko, že zmluvné dojednania sa nemôžu bez podpísania oboma zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy. Zmluvné dojednania sa nemôžu brať do úvahy aj z toho dôvodu, že sú napísané nepríjemne drobným zhusteným písmom, voľným okom je ich text takmer nečitateľný, a preto sú neprijateľné a neplatné. Uviedol, že údaj o dobe trvania zmluvy, termíne konečnej splatnosti úveru, údaj o výške, počte a termínoch splátok predstavuje esenciálnu náležitosť úverovej zmluvy a nestačí, ak je tento údaj uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ale je potrebné, aby ho obsahovala aj samotná zmluva o úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je len jednostranným právnym úkonom veriteľa, nie zmluvou, ktorá je dvojstranným právnym úkonom a musí byť podpísaná oboma zmluvnými stranami. V tej súvislosti poukázal na vybrané rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č.k. 26Co/452/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/1444/2014, 15Co/753/2014, 17Co/1397/2014, 17Co/1428/2014, 17Co/1043/2014, 14Co/1125/2014, Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/166/2016, 9Co/153/2014, Krajského súdu v Žiline č.k. 5Co/286/2014, 6Co/107/2016 a Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/108/2015, 17Co/1249/2015. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, tak účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, nakoľko nie je konformné, aby spotrebiteľ musel zo zmluvy vyvodzovať odpočtom počtu mesiacov viažúcim sa na poskytnutie úveru, kedy dôjde ku konečnej splatnosti jeho spotrebiteľského úveru, t.j. aká je doba trvania zmluvy. Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z., pokiaľ ide o podstatné náležitosti úveru, ak by súd po rozsudku C - 42/15 vyložil toto ustanovenia eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať žalovanou namietané a v zmluve absentujúce náležitosti, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a nahradil ho Smernicou EÚ, čo je typické pre priamy účinok, v tomto prípade vylúčený, nakoľko sa jedná o spor medzi jednotlivcami. Možno uvažovať iba o nepriamom účinku smernice, čo však nebude možné, lebo by sa jednalo o výklad práva contra legem, pričom týmto výkladom by bola porušená zásada právnej istoty. Túto argumentáciu žalobca podporil aj súdnou praxou poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/1998, R 59/1998 a rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co/165/2013 z 19.11.2013, 5Co/567/2013 z 25.2.2014. Ďalej žalobca poukázal na to, že podľa ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna náležitosť vymenovaná v ust. § 11 ods. 1 cit. zákona, pričom nejde o kumulatívne podmienky. Žalobca v súvislosti s úrokovou sadzbou uviedol, že táto prevýšila 6- násobne mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy, a preto je potrebné vnímať dohodu o výške úrokovej sadzby v zmysle § 39 OZ ako priečiacu sa dobrým mravom, a tým pádom absolútne neplatnú (rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co/96/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/3/2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/97/2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). Žalobca záverom zdôraznil, že podobné úvery sú súdmi stabilne vyhlasované za bezúročné a bez poplatkov, za neplatné, rovnako dojednania o úrokovvej sadzbe sa považujú za rozporné s dobrými mravmi, a preto napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a navrhol ho potvrdiť. Poukázal ďalej na judikatúru týkajúcu sa princípov právnej istoty, predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a k princípu ochrany spotrebiteľa citoval právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 201/2014, 2Cdo 241/2009, Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 87/1993, PL. ÚS 16/1995, II. ÚS 80/1999, II. ÚS 243/2005 a IV. ÚS 14/2007.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a napadnutý rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 21.11.2018 v pojedn. miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dv. 215/2.p., po predchádzajúcom zverejnení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. §219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovanej vymedzených v podanom odvolaní, sa stotožňuje so správnymi skutkovými závermi i so spôsobom právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, lebo súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov sporových strán vyplynuli a vyšli za konania najavo, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, v jeho hodnotení dôkazov nie je logický rozpor a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. CSP. Súd na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia hmotnoprávných predpisov, ktoré v podstate aj správne vyložil a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

8. Žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané a odvolanie je neopodstatnené. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k správneému záveru, pokiaľ posúdil spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov a odplatu za poskytnutý úver ako neprimeraný, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán (žalovanej) alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody preskúmaného rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje.

9. Odvolacie námietky a argumenty žalovanej uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozsudku a neodôvodňujú iné rozhodnutie o uplatnenom nároku. V danej veci súd prvej inštancie pri posúdení spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov, správne vychádzal zo spotrebiteľskej povahy právneho vzťahu sporových strán z úverovej zmluvy. Žalobca uplatňoval v spore nárok zo spotrebiteľskej zmluvy (zmluvy o revolvingovom úvere), kde na jednej strane vystupoval žalobca ako spotrebiteľ a na druhej strane žalovaná ako dodávateľ konajúci v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Bolo preto dôvodné na daný právny vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Právna úprava definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi (§ 1 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.) a zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Právna regulácia zákona o spotrebiteľských úveroch je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere vytvorená predovšetkým s ohľadom na špecifiká týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Táto zmluva vzhľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 tretia veta OZ). Z uvedených dôvodov správne postupoval súd prvej inštancie, ak na zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanou prednostne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, a nie normy obchodného práva (pozri tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 MCdo 14/2014 z 21.4.2015).

10. Odvolací súd vzhľadom na námietky žalovanej vymedzené v podanom odvolaní ďalej skúmal, či dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie určil úverovú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, mali skutočne za následok túto sankciu. Zistil, že v časti posúdenia náležitosti zmluvy obsahnutej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. súd prvej inštancie nesprávne postupoval, pokiaľ záver o zániku nároku žalobcu na úroky a poplatky ním požadované v súvislosti s poskytnutím spotrebiteľského úveru žalovanej v danej veci vyvodil tiež z absencie vyjadrenia konkrétnej vnútornej skladby tej ktorej anuitnej splátky v zmluve (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktoré ust. nesprávne vyložil a na vec aplikoval, pričom neprihliadol na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, v ktorom je podaný výklad čl. 10 ods. 1, ods. 2 písm. h) a i) a čl. 22 a 23 Smernice EP a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, z ktorého bolo potrebné pri aplikácii použitého právneho predpisu vychádzať. S námietkami žalovanej v tomto smere možno plne súhlasiť; nebolo však na ne odvolacím

súdom prihliadnuté, keďže uvedené pochybenie v postupe súdu nemalo vplyv na správnosť záveru o dôvodnom uplatnení nároku žalobcom a nespochybňuje vecnú správnosť rozsudku, ktorým súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

11. V súvislosti s výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.2.2018, v ktorom Najvyšší súd SR pri eurokonformnom výklade predmetného zákonného ustanovenia vyslovil názor, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľa žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu a vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny, a aká časť na úroky a poplatky. Podľa názoru dovolacieho súdu pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Najvyšší súd SR uviedol, že v žiadnom prípade nemožno z tohto ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. vyvodiť, že zámerom zákonodarcu bolo sprísniť požiadavku zakotvenú v článku 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS, podľa ktorého zmluva o úvere má zrozumiteľne a stručne uvádzať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Nesprávne posúdenie tejto otázky súdom prvej inštancie (náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.) v konečnom dôsledku nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozsudku a správnosti záveru súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

12. Za neopodstatnené považuje odvolací súd výhrady žalovanej vo vzťahu k záverom súdu o chýbajúcej náležitosti zmluvy o úvere - termín konečnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona stanovuje ako podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pričom nedostatok tejto náležitosti má v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 (t.j. v čase uzavretia zmluvy) za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne zistil, že doba trvania zmluvy nebola v zmluve určená, zo zmluvy je zrejmý len počet splátok (48), čo však neumožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky, a tým určiť aj termín konečnej splatnosti úveru a skončenia zmluvného vzťahu. Uvedenie údajov o konečnej splatnosti úveru, resp. splatnosti poslednej splátky úveru v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 1.3.2012 (č.l. 13) aj podľa posúdenia odvolacieho súdu nie je postačujúce pre naplnenie náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., nakoľko ide o jednostranný právny úkon veriteľa, ktorý nemožno považovať za súčasť zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie preto dospel k správne právnemu záveru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov vzhľadom na absenciu podstatnej náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.

13. Odvolací súd za správny považuje tiež záver súdu prvej inštancie o neplatnosti dohodnutej odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver v zmluve o revolvingovom úvere uzavretej dňa 1.3.2012, nakoľko výška dohodnutých úrokov v sadzbe 70,05 % ročne niekoľkonásobne prevyšuje priemernú ročnú úrokovú mieru pri obdobných spotrebiteľských úveroch obvykle požadovaných na finančnom trhu v tomto období ako najvyššie prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať podľa ust. § 53 ods. 6 OZ, a v takej výške aj podľa posúdenia odvolacieho súdu je neprimeraná, v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a so zákonom (ust. § 53 ods. 6 OZ), a z tohto dôvodu je zmluva v tejto časti neplatná v zmysle § 39 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že aj podľa záverov súdnej praxe neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je len taká výška dohodnutých úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným komerčnými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 z 26.apríla 2012).

14. Keďže žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, a preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

15. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu odvolací súd priznal proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP), môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky

procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).